

Tad R. Callister
a Vasárnapi Iskola általános elnöke

Szülők: gyermekeik elsődleges evangéliumi tanítói

Végső soron az otthon jelenti Jézus Krisztus evangéliuma tanításának ideális fórumát.

Ben Carson ezt mondta magáról: „Ötödikben én voltam a legrosszabb tanuló az egész osztályban.” Egy nap Benék egy 30 feladatból álló matematikafelmérőt írtak. A mögötte ülő diák javította Ben felméréjét, aztán visszaadta neki. A tanárnő, Mrs. Williamson, egyenként kérdezte meg a tanulóktól az eredményüket. Végül elérkezett Benhez, aki zavarában csak elmotyogta a választ. Mrs. Williamson úgy hallotta, hogy 10 jó, és azt felelte, hogy 30-ból 10 helyes válasz csodálatos előrelépés Ben esetében. A mögötte ülő fiú azonban felkiáltott: „Nem 10 jó, hanem nincs jó! Egy se lett jó neki!” Ben szeretett volna elsüllyedni szégyenében.

Ugyanakkor Ben édesanyja, Sonya is kihívásokkal küzdött. 23 testvére volt, az általános iskolát csak a harmadik osztályig járta ki, és nem tudott olvasni. 13 évesen ment férjhez, de már rég elvált. Két fia volt, akiket Detroit gettójában nevelt. Mindennek ellenére eltökélten önálló volt, és szilárdan hitte, hogy Isten megsegíti őt és fiait,

ha ők megteszik a saját részüket.

Egy nap fordulópont következett be Sonya és fiai életében. Ráébredt, hogy a sikeres embereknek, akikhez takarítani jár, egész könyvtár van otthon – olvasnak. Munka után hazaérve kikapcsolta a televíziót, amelyet Ben és fivére néztek. Az anya lényegében ezt mondta: Fiúk, túl sokat nézitek a tévét. Mostantól csak heti három műsort nézhetek. A szabadidőtökben könyvtárba fogtok menni – hetente két könyvet fogtok elolvasni, és beszámoltok róluk nekem.

A fiúk megdöbbenek. Ben elmondta, hogy azelőtt soha nem

olvasott egyetlen könyvet sem, hacsak nem kötelező feladat volt az iskolában. Lázadoztak, nyafogtak, vitába szálltak, de mindhiába. Azután Ben elgondolkodott: „Anya lefektette a törvényt. Nem tetszett ez a szabály, de eltökéltsége, hogy jobb emberré tesz minket, megváltoztatta életem menetét.”

És micsoda változás következett be! Hetedikesen Ben osztályelső lett. Később a Yale-re kapott ösztöndíjat, majd a Johns Hopkins orvosi karára járt, ahol 33 éves korára a gyermek-idegsebészeti osztály vezetője, majd pedig világszerte elismert sebész vált belőle. Hogyan volt ez lehetséges? Nagyrészt egy olyan anyának köszönhetően, aki híján volt az élet számos előnyének, mégis felmagasztalta szülői elhívását.¹

A szentírások is szólnak a szülők szerepéről – nevezetesen, hogy kötelességük megtanítani gyermekeiknek „a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkeresztelés és a Szentlélek... ajándékának tanát” (T&Sz 68:25).

Szülőként nekünk kell gyermekeink elsődleges evangéliumi tanítóinak és példaképeinek lennünk – nem a püspököknek, a Vasárnapi Iskolának, a Fiatal Nők vagy Fiatal Férfiak szervezetének, hanem a szülőknél. Elsődleges evangéliumi tanítóikként megtaníthatjuk nekik az engesztelés erejét és valóságát, taníthatjuk őket önmagukról és isteni küldetésükről – ezzel pedig megadjuk nekik a sziklaszilárd alapot,

amelyre építhetnek. Végző soron az otthon jelenti Jézus Krisztus evangéliuma tanításának ideális fórumát.

Körülbelül egy évvel ezelőtt Bejrútba, Libanonba szólított egy megbízás. Ott-tartózkodásom során megismertem egy Sarah nevű 12 éves lányt. Szülei és két idősebb testvére korábban megtértek az egyházhoz Romániában, de aztán haza kellett térniük a szülőföldjükre, amikor Sarah csupán 7 esztendő volt. Hazájukban nem volt jelen az egyház, nem voltak szervezett egységek, nem volt Vasárnapi Iskola vagy Fiatal Nők. Öt év elteltével ez a család tudomást szerzett egy gyülekezetről Bejrútban, és érkezésem előtt nem sokkal a nagyobb testvérek kíséretében elküldték oda 12-éves lányukat, Sarah-t, hogy megkeresztelkedjen. Míg ott voltak, beszéltem egy áhítaton a szabadítás tervéről. Sarah viszonylag gyakran jelentkezett, és válaszolt a kérdésekre.

A gyűlés után tudva, hogy szinte semmi kapcsolata nincs az egyházzal, odamentem hozzá és megkérdeztem: „Sarah, honnan tudta a választ ezekre a kérdésekre?” Habozás nélkül így felelt: „Édesanyám tanított rólu.” Nem volt ott az egyház a környékükön, de az evangélium jelen volt az otthonukban. Édesanyja volt az ő elsődleges evangéliumi tanítója.

Énós ezt mondta: „a szavak, melyeket gyakran hallottam midőn atyám az örök életről és a szentek örömről szólt, mélyen a szívembe vésődtek” (Énós 1:3). Nem kérdés, hogy ki volt Énós elsődleges evangéliumi tanítója.

Emlékszem, amint édesapám a kandalló előtt elnyúlva olvasta a szentírásokat és más jó könyveket, én pedig mindig mellé heveredtem. Emlékszem az ingzsebében tartott kártyákra, melyekre idézeteket írt a szentírásokból és Shakespeare-től, és olyan új

szavakat, amelyeket memorizált és megtanult. Emlékszem az evangéliumi kérdésekre és beszélgetésekre az ebédlőasztalnál. Emlékszem, milyen sokszor vitt magával édesapám, hogy időseket látogassunk – ilyenkor megálltunk egyiküknek fagyit venni, másikuknak sült csirkét, vagy búcsúzól nyújtott kézfogásában némi pénz lapult. Emlékszem ezekre a jó érzésekre és hogy szerettem volna olyan lenni, mint ő.

Emlékszem, amikor édesanyám úgy 90 éves lehetett, kicsiny konyhájában főzőcskézett, aztán egy étellel megpakolt tálcával jött ki. Megkérdeztem őt, hová készül. Így felelt: „Ó, csak viszek egy kis ételt az időseknek.” Arra gondoltam magamban: „De hát anya, te magad vagy az idős!” Soha nem tudom eléggé kifejezni a hálámat szüleimnek, akik az én elsődleges evangéliumi tanítóim voltak.

Az egyik legnagyobb jelentőséggel bíró dolog, amit szülőként tehetünk, az, hogy megtaníttuk gyermekeinknek az ima erejét, nem csupán az ima rutinját. Körülbelül 17 éves lehettem, amikor egy este az ágyamnál térdeltem és imádkoztam. Nem vettem észre, hogy édesanyám az ajtóban áll. Imám végeztével ezt kérdezte tőlem: „Tad, kéred-e az Urat, hogy segítsen jó feleséget találnod?”

Kérdése teljesen váratlanul ért. Még csak fel sem merült bennem ez a gondolat. A kosárlabda és az iskola járt a fejemben. Így hát nemmel válaszoltam, mire így felelt: „Nos, pedig ideje lenne, fiam; ez lesz a legfontosabb döntés, amelyet valaha is meghozol.” Szavai mélyen a szívembe vésődtek, így aztán az elkövetkezendő hat éven át sokat imádkoztam azért, hogy Isten segítsen jó feleséget találnom. És ő, micsoda választ adott erre a kérésemre!

Szülőként meg tudjuk tanítani gyermekeinknek, hogy imádkozzanak az örökkévaló következményekkel járó dolgokért – imádkozzanak erőért, hogy erkölcsileg tiszták maradjanak egy hatalmas kihívást jelentő világban; legyenek engedelmesek; és legyen bátorságuk kiállni az igazság mellett.

Nem kétlem, hogy fiataljaink nagy része imádkozik esténként, de talán sokuk küszködik a reggeli ima szokásával. Szülőként az ő elsődleges evangéliumi tanítóikként javíthatunk ezen. Mely szülő engedte volna fiát a Mormon könyve idejében a csata frontvonalába az ellenség esetlegesen halálos csapásai ellen védelmet nyújtó mellvas, pajzs és kard nélkül? Sokunk mégis engedi gyermekét kilépni reggel az ajtón minden csatamezők legveszélyesebbjére, ahol Sátánnal és kísértéseinek egész seregével kell szembenéznie, úgy, hogy nincsen nála a lelki mellvas, pajzs és kard, amelyet az ima védelmező ereje nyújt! Az Úr ezt mondta: „Mindig imádkozz, ... hogy legyőzhesd a Sátánt” (T&Sz 10:5). Szülőként segíthetünk elültetni gyermekeinkben a reggeli ima szokását és erejét.

Arra is megtaníthatjuk gyermekeinket, hogy használják bölcsen az idejüket. Időnként Sonya Carsonhoz hasonlóan szeretettel, de határozottan közbe kell lépniük, és korlátoznunk

kell a gyermekek televízió és más elektronikus szerkezetek előtt töltött idejét, melyek sok esetben szinte teljesen átveszik az uralmat az életük felett, és helyettük inkább gyümölcsözőbb, evangélium-központú erőfeszítések felé kell terelni őket. Tapaszthatunk némi ellenállást kezdetben, egy kis nyafogást, de Sonya Carsonhoz hasonlóan szem előtt kell tartanunk a célt, és ragaszkodnunk kell hozzá. Egy nap gyermekeink majd megértik és értékelik, amit tettünk. Ha mi nem tesszük ezt meg, akkor ki fogja?

Feltehetjük magunknak a kérdést: gyermekeink a mi lelki, intellektuális és alkotó erőfeszítéseink legjavát kapják-e, vagy csupán időnk és tehetségeink fennmaradó részét, miután mindenünket egyházi elhívásainkba vagy hivatásunkba fektettünk? Nem tudom, hogy az eljövendő életben megmaradnak-e az olyan titulusok, mint püspök vagy segítőegyleti elnök, de tudom, hogy a férj és feleség, apa és anya szerepkörök fennmaradnak és tisztelet övezi majd őket vég nélküli világokon át. Ez az egyik oka annak, hogy olyan fontos becsben tartani szülői kötelességeinket itt, a földön, hogy felkészülhessünk még nagyobb, de hasonló kötelességeinkre az eljövendő életben.

Szülőként azzal a biztos tudattal haladhatunk előre, hogy Isten soha nem fog magunkra hagyni minket. Isten soha nem bíz ránk semmiféle kötelességet anélkül, hogy ne kínálna hozzá isteni segítséget is – erről tanúságot tudok tenni. Szülőként betöltött isteni szerepünkben és Istennel karöltve váljunk mi gyermekeink elsődleges evangéliumi tanítóivá és példaképeivé, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Jörg Klebingat elder
a Hetvenektől

Magabiztosan járulni Isten trónusa elé

Ha alkalmaztatok Jézus Krisztus engesztelését, már ma elkezdhetitek növelni lelki magabiztosságotokat, ha készek vagytok figyelni és cselekedni.

Egy 1-től 10-ig terjedő skálán milyennek éreznék Isten előtti magabiztosságotokat? Van-e személyes tanúbizonyságotok arról, hogy utolsó napi szentként tett jelen felajánlásotok elegendő ahhoz, hogy örök életet örököljete? Ki tudjátok-e jelenteni legbelül, hogy Mennyei Atyátok elégedett veletek? Milyen gondolataitok támadnának, ha egy perc múlva személyes interjún vennék részt a Szabadítótokkal? Vajon bűnök, megbánás és hiányosságok uralnák-e énképeteket, vagy egyszerűen örömteli várakozást éreznék? A szemébe néznék-e vagy kerülnék a tekintetét? Az ajtóban álldogálnátok, vagy magabiztosan Elébe járulnátok?

Amikor az ellenség nem képes meggyőzni a hozzátok hasonló tökéletlen, de törekvő szenteket, hogy adják fel hitüket a személyes és szerető Istenben, akkor ördögi hadjáratot indít azért, hogy akkora távolságot emeljen köztetek és Isten között, amekkorát csak tud. Az ellenség tudja, hogy a Krisztusba vetett hit – az a fajta hit, amely gyengéd irgalmak folyamatos áradását, sőt, hatalmas csodákat eredményez – kéz a kézben jár azzal

a személyes bizonyossággal, hogy a jó választására törekedtek. Ennek okáért utat keres a szívetekbe, hogy hazugságokkal traktáljon – olyan hazugságokkal, hogy Mennyei Atyátok csalódott bennetek, hogy az engesztelés elérhetetlen számotokra, hogy még a próbálkozásnak sincs értelme, hogy mindenki más jobb nálatok, hogy érdemtelenek vagytok, és ugyanennek a gonosz mondandónak ezernyi egyéb változatával.

Amennyiben engeditek, hogy ezek a hangok belopják magukat a lelketekbe, nem tudtok valódi magabiztossággal közeledni Isten trónusához. Bármit is teszten, bármiért is imádkoztok, bárhogy is reménykedtek egy csodában, mindig lesz bennetek valamennyi kételkedés önmagatok iránt, amely megcsorbítja a hiteteket – nem csupán az Istenbe vetett hiteteket, hanem saját magabiztosságotokat is. Az evangélium efféle megélése nem élvezetes, és nem is nagyon egészséges. Mindenekfelett pedig teljességgel szükségtelen! A változtatás döntése a tiétek és csakis a tiétek.

Szeretnék megosztani hat gyakorlati tanácsot, amelyet ha megfogadtok,